

7

SAM

Když milovaný sedí v dešti, nemůžeme déšť zastavit, ale můžeme sedět vedle něj, zahřívát ho a společně počkat, dokud sám neustane.

Ráno mi Alison nachystá snídani a uvaří šálek kávy. Rozpustné. Jsem si jistá, že přitom v sobě musí zapřít veškeré své přesvědčení, aby se té dózy vůbec dotkla, a udělá mi to radost.

Venku se rozední, já otevřu počítač a... a co? Zakloním se na židli a zadívám se na strop. Vytáhnu z kapsy telefon a vytočím číslo své nejlepší kamarádky.

„To je dost, že se ozveš!“ spustí na mě, zatímco v pozadí je slyšet vítr a troubení aut. „Víš vůbec, jak je to dlouho? Roky, celá desetiletí!“

„Dva týdny.“ Usměju se. „Necelé.“ S Kač jsme vždycky měly to přirozené spojení. Nemusely jsme konverzace začínat zdvořilostními frázemi a ani si na nic hrát. Byla totiž jeden ze dvou lidí, kterým bych klidně svěřila svůj život.

„No právě!“ odpoví mi. „Naposledy jsem slyšela o svatbě, a dál nevím ani ťuk. Mimochodem, povýšili mě, ták, konečně jsem ti to mohla říct. Fuj, to byl ale boj to vydržet!“

„Gratuluju!“ Ta informace mě okamžitě nabije energií, protože vím, že o to místo stála už dlouho. „To je paráda!“ řeknu a skoro chci zapomenout na důvod, proč jí volám, ale nejde to.

„Já to slyším,“ popíchne mě, protože mi jednoduše čte myšlenky.
„Ven s tím.“

Nadechnu se a na židli se víc narovnáám. „Jde o Jane...“, začnu a pak jí všechno povím. O kelímcích v dešti a o obalech na zemi. O Lulu a o tom, že teď nemám práci, a hlavně o tom, co se mi prohnalo hlavou ohledně Alison a ohrádky, kterou mi postavila.

„Musíš jim zavolat!“ vyhrkne. „Jsem si jistá, že něco v okolí budou mít,“ řekne a prostě vynechá ten fakt, že Jane zemřela. „Zavolej jim teď hned a pak mi dej vědět, jak to dopadlo.“ Opět zaslechnu zatroubení.

„Jsi skoro v práci?“

„Jo.“ Zaslechnu zvonek nad dveřmi, jak vejde do trafiky, aby si ještě koupila cigarety. „A kdyby cokoli, tak volej.“

„Děkuju. Tohle jsem asi potřebovala.“

„Nakopnout?“

Usměju se.

„Kdykoli, kamarádko moje. Kdykoli. Tak krásný středeční den.“

„I tobě.“ Zavěsí a já zůstanu koukat na telefon. *Zavolej jim*. Má pravdu. Zvednu se a vytočím číslo na svou manažerku.

„Dobré ráno, Hilary. Volám, abych se zeptala na nový placement. Něco teď sháním, hodinového, ideálně v okolí?“

„Krásné ráno, Sára, že? Vy jste to selhání plíc? Malý moment.“ Slyším, jak něco hledá v pozadí. „Všechno je vzadu, vždyť to víš, ne? Sáro? Slyšíme se? Omlouvám se. Proč že to voláte?“

„Sháním nový placement.“

„Všechno je na intranetu,“ odpoví věčně.

„Ano, ale radši jsem zavolala. Občas se naskytne něco dřív a já bych ráda zůstala tady poblíž.“

„Aha, no, chápu. Je toho dneska víc, zkuste se opravdu podívat na ten intranet. Mám za pár minut vstupní. Sáro, budu se muset omluvit, koukněte tam a kdyžtak zavolejte.“